

Code Zwart

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht

Codenaam: verkenner

Vuurland

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Missie 1

Missie 2

Missie 3

Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtspel

Geen genade

Global strike

Rood gevaar

Code zwart

boekerij.nl

Chris Ryan

Code Zwart

Danny Black lijkt eindelijk zijn gelijke
te hebben ontmoet – en het is de laatste persoon
die hij had verwacht.

Vertaald door Jan van den Berg en Marieke van Muijden

ISBN 978-90-225-9377-6

ISBN 978-94-023-1994-1

nur 330

Oorspronkelijke titel: *Black Ops*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio / Shutterstock

Auteursfoto: © Mick Kavanagh Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Chris Ryan

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De eerste moord vond plaats in Dubai.

De zeventienjarige Filipijnse arbeider Mako Simeon was een half jaar daarvoor naar de Verenigde Arabische Emiraten gekomen. Hier was voldoende werk, zeiden mensen. Altijd werden er langs de kust luxehotels gebouwd en er was mankracht nodig. Dat het werk slecht betaalde en dat de werknemers werden ondergebracht in het soort krotten waar Mako nog niet eens een dier zou onderbrengen, werd er niet bij verteld. De toiletten waren nooit schoon en de arbeiders ook niet. De regering van Dubai deed moeite hen voor de toeristen verborgen te houden. Mako snapte wel waarom. Ze maakten ongetwijfeld een ontmoedigende indruk als ze naar de bussen schuifelden die hen voor het licht werd naar het centrum brachten en na zonsondergang weer terug. Voor dat soort bezienswaardigheden kwam je niet naar Dubai.

Bij het uit de bus stappen die ochtend verwachtte Mako niet dat de dag anders zou verlopen dan anders. Hij had zo zijn routine. Ze kregen van de voorman tien minuten voor ze aan het werk moesten en dat waren kostbare minuten voor hem. Met zijn meegenomen ontbijt ging hij helemaal aan de andere kant van het bouwterrein zitten. Daar kon hij rustig zijn broodje opeten en water drinken. In die paar minuten voor de zon opkwam was het al warm genoeg om te zweten, maar toch nog het koelste moment van de dag. Dat bracht hij het liefst alleen door. Dat betekende ook dat niemand aan zijn kop zeurde om zijn ontbijt tegen sigaretten te ruilen.

Met zijn rug naar de bouwplaats ging hij op een stapel stenen onder een ingewikkeld netwerk steigers zitten. Voor hem lag de Perzische Golf. Nu de zonsopgang de horizon kleurde schitterden er een paar schepen op zee. Hij dacht aan thuis, aan wanneer hij terug kon. In gedachten verzonken kauwde hij op zijn broodje en keek even naar de resten ervan in zijn hand. Het broodje stonk, heel erg zelfs. Hij werd er misselijk van. Hij rook eraan en dacht even dat de geur misschien helemaal niet van het broodje kwam. Op deze bouwplaats rook het naar van alles, veel onbekende geuren, sommige smerig. Mako voelde er niets voor met tegenzin te ontbijten. Zorgvuldig pakte hij zijn eten weer in, propte het in een zak en krabbelde de stapel stenen af, op zoek naar een andere plek om te eten.

Plotseling bespeurde Mako iets in de schaduw. Eerst dacht hij dat het een andere arbeider was met hetzelfde plan: zich losmaken van de drukte en alleen ontbijten. Hij zag de omtrek van zijn hoofd en schouders. Maar die gedachte werd bijna direct ingehaald door een andere. Hier was de stank duidelijk erger, en de gestalte bewoog niet.

In het donker kneep Mako zijn ogen tot spleetjes. De persoon zat met zijn rug tegen een van de verticale stellingpalen. De jonge Filipijnse arbeider werd overspoeld door angst. Even overwoog hij terug te rennen naar de anderen, maar iets hield hem tegen. Hij trok zijn t-shirt over zijn neus tegen de stank en liep op de gestalte af. 'Wie ben jij?' vroeg hij in het Tagalog-Filipijns en zijn stem trilde. 'Gaat het wel?'

Er kwam geen antwoord. Mako deed een stap dichterbij. Had hij dat maar niet gedaan.

Dat de persoon dood was, was niet het ergste; Mako had wel vaker een lijk gezien. De manier waarop hij was gedood, daar werd hij misselijk van. De gestalte was aan de nek met een stevige plastic kabelbinder aan de paal gebonden. De nek bolde op tegen de kabelbinder, de huid opgezwollen en wasachtig. De polsen van het lijk kon Mako niet zien, maar die leken achter zijn rug bij elkaar te zijn gebonden. De dode man droeg een wit t-shirt. Hij was gespierd geweest en zijn

stevige borstspier deed het katoen nog steeds opbollen. Nu zag Mako dat de stof vol donkere vlekken zat door bloed dat van de zijkant van het gezicht op de borst was gedruppeld, afkomstig van de oren van het lijk. Of in elk geval de plaats op het hoofd waar die ooit hadden gezeten. Aan beide kanten van het gezicht hadden zich afschuwelijke half glinsterende korsten gevormd, als een gruwelijke koptelefoon. De twee afgesneden oren lagen op de schoot van de man.

Mako moest onbeheersbaar kotsen. Daarna wankelde hij, struikelde haast achteruit en sprintte toen naar de anderen, wild schreeuwend over het walgelijke tafereel dat hij had gezien.

De tweede moord vond plaats in Ghana.

Arron Borthwick was een succesvol zakenman met een voorliefde voor palmwijn en zwarte vrouwen. Tijdens zijn regelmatige reisjes naar Accra kon hij beide grillen bevredigen. Het ging uitstekend met zijn olieaandelen in het land. In het afgelopen jaar had hij meer verdiend dan de meeste mensen in meerdere levens konden uitgeven. Hij zou gemakkelijk met pensioen kunnen gaan, niets doen en echt tijd doorbrengen met zijn geld. In elk geval *kon* hij deze zakenreisjes aan iemand anders overlaten. Maar wat was daar nou leuk aan, zeker als hij hier in Afrika zijn zinnen kon prikkelen?

Doorgaans trok Arron in de Presidential Suite van het Intercontinental Hotel in het centrum van Accra. Daar kon hij overdag zijn zakelijke besprekingen houden. 's Avonds koos hij voor een minder verfijnde omgeving. Voor een man met zijn driften waren er plekken aan de rand van de stad. Daar kon hij zich voor de prijs van een van de goedkopere cocktails van het barmenu in het Intercontinental bedienen van de diensten van drie Ghanese vrouwen en voldoende palmwijn om ze tot de volgende ochtend op de been te houden.

Arron was niet dom. Altijd gebruikte hij een condoom en hij stond op het gebruik van meer bescherming. Hij wist dat hij een doelwit was voor ontvoerders of opportunistische dieven. Steeds als hij zich buiten het Intercontinental begaf nam hij een mannetje mee. En aan-

gezien hij het kon betalen had Arron Borthwick alleen de beste in dienst. Liam Armitage werkte nu bijna een jaar voor hem en was Arron aanbevolen door zijn vorige lijfwacht. ‘Voormalig lid van het 22ste Squadron A, een beest als het op knokken aankomt. Je moet hem alleen op tijd betalen.’

Arron had Liam maar één keer in actie gezien. Ze kwamen een van zijn favoriete bordelen uit toen de pooier die voor Arrons meisjes had gezorgd hem met een mes bedreigde en zijn portemonnee eiste. Arron wist dat Liam standaard twee vuurwapens bij zich had: een revolver met korte loop in een holster boven zijn enkel en een krachtiger 9mm-pistool op zijn borst. Liam had niet eens de moeite genomen naar een van die wapens te grijpen. Hij was gewoon op de pooier afgestapt, had met één hand het mes weggeslagen en hem met de andere in het gezicht geramd. Tegen de tijd dat hij klaar was lag de pooier bewusteloos en bloedend op de grond en feliciteerde Arron zichzelf met het kiezen van een voormalige SAS-soldaat om op hem te letten. Die week ontving Liam een aanzienlijke bonus.

Maar vandaag maakte hij zich zorgen. De vorige avond had hij zich met de meiden klem gezopen en was stomdronken pas bij zonsopkomst uit het bordeel vertrokken. Hij was brutaal tegen een van de pooiers geweest, waardoor hij met dwang uit het bordeel en in zijn zwarte SUV was gezet. In het hotel liet Liam Arron in zijn suite achter om bij te komen. Zelf vertrok hij naar zijn eigen, veel kleinere kamer. Inmiddels was het acht uur 's avonds en Arron had zijn lijfwacht al sinds die ochtend niet meer gezien. Meestal kwam Liam elk uur even bij zijn baas kijken. Arron was bang dat hij hem kwaad had gemaakt en het laatste waar hij behoefte aan had, was kostbare tijd steken in het zoeken naar een nieuwe lijfwacht.

Hij toetste Liams nummer en kreeg direct de voicemail. Jezus, dacht Arron, die moet wel pissig zijn. Liam nam altijd op als zijn baas belde. Hij besloot naar de kamer van zijn lijfwacht te gaan om hem nog een bonus aan te bieden. Vijfhonderd moest genoeg zijn. Die kon hij zonder vragen overhandigen, even goede vrienden.

Arron beschikte over een sleutelkaart van Liams kamer. Daar had Liam altijd op gestaan. Zo had Arron altijd een plek om zich te verstoppen als hem iets vreemds opviel als hij alleen was. Eerst klopte hij. Geen reactie. Hij klopte nog een keer. Niets. Met de sleutelkaart opende hij de deur en ging naar binnen.

Onmiddellijk wist hij dat er iets mis was. De verduisteringsgordijnen waren dicht en de lichten uit. Het stonk in de kamer. Niet de gebruikelijke muffe geur van een kamer die door een man alleen wordt bezet, maar een doordringender stank. Terwijl hij de sleutelkaart in de sleuf naast de lichtschakelaar zette hield Arron zijn adem in. De lichten floepten aan. Vanaf de deuropening kon Arron net het voeteneinde van het bed zien en de in laarzen gestoken voeten van Liam.

‘Liam?’ zei hij. ‘Ben je wakker? Ik heb een extraatje voor je. Overwerk.’

Geen antwoord.

‘Gozer?’ Arron liep verder de kamer in. Een vlieg kwam zoemend op hem af en landde op zijn gezicht. Met een armzwaai joeg hij hem weg. Toen zag hij zijn lijfwacht op bed liggen. Hij voelde zijn knieën slap worden.

Liam was neergeschoten. Nu was Arron geen expert op dat gebied, maar dat was wel duidelijk. Een groot deel van zijn hoofd was weggeblazen waardoor fragmenten schedel, hersenweefsel, stroperige vloeistof en dof haar te zien waren. Een tweede vlieg kroop over de wond. De kussens hadden een weerzinwekkende hoeveelheid bloed opgezogen. Liams armen waren als bij een kruisiging gestrekt, zijn handen vingerloze stompjes. Daardoor zat er nog meer bloed op het dekbed. Om de stompjes groeiden wolkjes rood als bokshandschoenen. De vingers zelf waren keurig op Liams blote borstkas gelegd.

Arron wankelde naar achteren, oppervlakkig ademend, alsof hij net in ijskoud water was gesprongen. De kamer draaide om hem heen terwijl hij probeerde weg te komen. Hij stond onvast op zijn benen en zakte tegen de badkamerdeur in elkaar. Meteen sprong hij

weer weg alsof hij een schok had gekregen. Stel dat daar iemand zat? Hij wierp zichzelf de gang in en sprintte naar de lift, waar hij onophoudelijk op de knop drukte, tot de deuren opengingen.

Bij de receptie op de begane grond stond een rij gasten te wachten. Arron werkte zich langs hen heen en wrong zich naar de woedende receptionist. Hij zweette hevig en was zo overstuur dat hij de woorden amper over zijn lippen kreeg. ‘Bel de politie,’ zei hij. ‘Snel. En haal de Britse ambassadeur voor me. Sta daar niet zo te staren, idioot. Opschieten! Nu!’

De derde moord vond plaats in Florida.

Candace Sweeting was een van de bekendste makelaars in de omgeving. Haar lichaam deed echtgenoten omkijken en haar vriendelijke, vertrouwelijke en prettige manier van doen deed de echtgenotes geloven dat ze hun beste vriendin was. Die eigenschappen gebruikte ze meedogenloos om cliënten binnen te halen en deals te sluiten. Er was haast geen pand in dit deel van Palm Beach dat Candace nooit onder verkoop had gehad.

Makelaar zijn beviel haar wel. Het betaalde goed, dat zeker, maar daar ging het haar niet om. Candace was geïnteresseerd in mensen. Geen betere manier om iets over het leven van anderen te weten te komen dan door hun huis binnen te stappen, zei ze altijd tegen vrienden. Ze had alles wel gezien. Rijke, oudere minnaars in een kast van een huis met een Miss Universe als vrouw die wachtte tot ze doodgingen. Inhalige kinderen die hun ouders met zware dementie haastig in een verzorgingshuis stopten. Maniakken met een wapenkamer waar een Navy Seal een stijve van zou krijgen.

Candace was vrijgezel en dat vond ze prima. Het betekende dat ze zich zo veel ze wilde op de markt kon begeven en dat deed ze dan ook vol overgave. Niet met haar cliënten – het zou dom zijn die reputatie te krijgen onder de echtgenotes van Palm Beach. Maar ze had meer dan genoeg jongemannen in haar bed genood, om ze vervolgens even snel als ze ze had opgepikt te dumpen. Sommige mensen hadden wel

een term voor vrouwen zoals Candace, maar daar zat ze niet mee. Godallemachtig, dit was de eenentwintigste eeuw. Waarom zou lol alleen voorbehouden zijn aan kerels?

Natuurlijk moest ze oppassen. Vijf jaar daarvoor had ze haar lesje wel geleerd, toen ze op de avond van de Superbowl in een sportbar een jongen had opgepikt. Na een paar biertjes had ze gevraagd of hij meeding naar haar huis. De seks was fantastisch geweest en hij had weinig zin om 's morgens te vertrekken. Dat was niets nieuws. Vaak moest Candace ze na de eieren en koffie echt wegbonjouren. Maar toen ze die middag terugkwam van haar werk hing hij voor haar huis rond in de hoop op een herhaling van de voorstelling. Ze vroeg hem te vertrekken. Hij werd kwaad. Ze liep een blauw oog op. Toen de politie hem mee kwam nemen besloot ze haar eigen huis nooit meer voor afspraakjes te gebruiken.

Een tijdje probeerde ze het in hotels, maar dat was zo onpersoonlijk, om maar te zwijgen over de kosten. Pas toen een kamermeisje haar betrapte terwijl ze een zielig dankbare wiskundestudent van Florida International University in het Holiday Inn bereed zag ze in dat de oplossing zonneklaar en eenvoudig was. Ze was makelaar! Ze had op elk moment de sleutels en de alarmcode van twintig of dertig panden. De eigenaren waren vaak de stad uit en lieten het aan Candace over potentiële kopers een rondleiding te geven als het haar uitkwam. Probleem opgelost!

Al snel kwam ze erachter dat vrijen in het huis van een vreemde nog iets spannender was. Misschien kwam het door het rollenspel. Misschien zorgde de kleine kans dat de eigenaren thuiskwamen voor een prettige rilling. Candace hield er wel van. De afgelopen vier jaar had ze elke maand wel mannen naar dit soort huizen meegenomen, soms vaker. Eén keer was het zelfs geëindigd in de verkoop van het pand. Dat was een bevredigende werkdag geweest.

Vanavond zou het leuk worden. De jongeman in de passagiersstoel was de gitarist van de band die ze die avond met een paar vriendinnen had zien optreden. Ze waren in gesprek geraakt en Candace stel-

de haar vraag. Gitaarjongen zei ja. Dat deden ze altijd. Candace had al een pand in gedachten; een ruim huis met drie kamers en een zwembad, zoals in de omschrijving stond, met ontbijthoekje, formele eetkamer en uitzicht op de zonsondergang. Daarnaast, wat niet in de omschrijving stond, een enorm tweepersoonsbed met het bijkomende voordeel dat er geen nieuwsgierige burens waren en, *last but not least*, dat de eigenaar een aantal weken de stad uit was.

De eigenaar. Terwijl Candace met de gretige gitarist vlak achter zich de deur opende, dacht ze even aan hem. Een Brit, en geen lelijke ook. Begin veertig, zwart haar dat op het punt stond aantrekkelijk grijs te worden, twinkellende blauwe ogen, gereserveerd. Maar sterk, scherp en ietwat mysterieus. Hij had Candace' vraag waar hij heen ging ontweken. Dat was drie dagen geleden en sindsdien was ze niet meer teruggegaan naar het huis.

Ze schakelde het alarm uit, deed een lamp in de hal aan en keek naar haar kerel. Ze draaiden er niet omheen, ze wisten allebei waarom ze hier waren. In minder dan een minuut lag het tweedelige broekpak van Candace in een verkreukelde hoop op de grond. Gitaarman droeg geen shirt en had zijn strakke spijkerbroek losgeknoopt. Alleen in haar dure ondergoed pakte ze zijn hand en ging hem voor de trap op naar de grootste slaapkamer. Vlak voor de deur bleef ze staan, alsof ze die wilde blokkeren. Toen schopte ze de deur met haar hak open, terwijl ze haar hand om de nek van haar kerel haakte en zijn lippen naar de hare trok. Bij hun kus zocht ze op de tast naar de dimmerschakelaar in de slaapkamer en deed het licht aan.

Midden in hun kus begon Gitaarkerel te sputteren. Niet zo prettig voor Candace en ze trok zich terug. 'Jezus,' zei ze. 'Wat is er in godsnaam met jou aan de hand?' Gitaarman leek haar niet te hebben gehoord. Hij staaarde over haar schouder en uit zijn knappe, gebruinde gezicht was al het bloed weggetrokken. Ze draaide zich om en greep hem beet bij het zien van het tafereel dat hun wachtte.

De eigenaar van het huis lag op bed. Hij was naakt. Zijn keel was doorgesneden en uit de wond was het bloed over zijn borst gegutst.

Maar die verwonding was niet het meest afschrikwekkende. Candace stond naar het kruis van de man te staren. Iemand had zijn geslachtsdelen verwijderd en op die plek een gapend gat achtergelaten. De genitaliën zelf lagen op het tapijt naast het bed, een bleek, bebloed hoopje kraakbeen.

Candace voelde dat ze begon te hyperventileren. Gitaarman had zich al van haar losgetrokken en rende de trap weer af. Candace wankelde naar achteren. Ze wilde dolgraag weg, maar kon op de een of andere manier haar ogen niet van het afschuwelijke schouwspel losmaken. Ten slotte draaide ze zich om en haastte ze zich de trap af. Ze had het ijskoud, voelde zich belachelijk en meer dan een beetje vunzig in haar schaarse ondergoed. Tegen de tijd dat ze haar broekpak weer aantrok was Gitaarman al verdwenen. Ze tastte naar haar mobiele telefoon, nam even de tijd om haar ademhaling in bedwang te krijgen en belde toen het alarmnummer.

Tien minuten later stonden er vier politieauto's met zwaailicht voor de deur. Candace zat met haar hoofd in haar handen en haar gezicht nat van tranen op een muurtje in de voortuin en bezwoer zichzelf stilletjes dat ze dit nooit, maar dan ook nóóit meer zou doen.

De eerste moord vond plaats op 12 januari, de tweede op 3 februari. Candace Sweeting was op 6 maart het ruime huis met drie slaapkamers, zwembad, ontbijthoekje, formele eetkamer en uitzicht op de zonsondergang binnengegaan.

Op 9 maart werd Danny Black gebeld.

2

Niets verspreidt zich zo snel als roddels in de gangen en hangars van het SAS-hoofdkwartier in Hereford. Als die roddels ook nog eens gaan over de dood van een Regiment-man onder verdachte omstandigheden, dan verspreiden ze zich helemaal als een lopend vuurtje.

Danny Black hoorde het nieuws over Ben Bullock, voormalig lid van Squadron A, terwijl hij op de schietbaan stond. Het miezerde, waardoor Danny's donkere haar tegen zijn schedel plakte, zijn camouflagekleding doorweekt raakte en het moeilijk was de kogels uit zijn Diemaco nauwkeurig op het doelwit aan het einde van de baan te groeperen. Hij stond de vizieren tot op de millimeter nauwkeurig in te stellen toen zijn compagnon Roscoe zei: 'Heb je gehoord over die puinzooi in Dubai?'

Roscoe was een vreemd type. Hij had zijn insigne al drie jaar en in die tijd had Danny hem amper gesproken. Maar in de paar maanden dat Danny nu terug was van zijn laatste missie zat Roscoe aan hem vastgeplakt. Danny wist dat hij binnen het Regiment een naam had en was eraan gewend dat de andere kerels hem eindeloos vragen stelden over vorige missies. Roscoe ging nog een stapje verder en leek nooit ontmoedigd als Danny elke stroom vragen afkapte.

'Wat voor puinzooi?' vroeg Danny. Hij hief de Diemaco, richtte het vizier op het doelwit en schoot drie kogels vlak achter elkaar af. Ze vormden een keurige cirkel op het voorhoofd van het doelwit.

'Ze hebben Ben Bullock daar op een of andere bouwplaats gevonden. Helemaal naar de klote.'

‘Hoe naar de klote?’ Danny kon zich Bullock nog wel voor de geest halen, maar het waren geen mooie herinneringen. Hij was een oude rot in de tijd dat Danny nieuw was bij het Regiment. In Danny’s ogen bezorgde hij de SAS een slechte naam.

‘Nou ja, dood dus,’ antwoordde Roscoe. ‘Maar ze hebben zijn oren er ook afgehakt.’

‘Welke “ze”?’

Roscoe haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Kan iedereen wel geweest zijn. Waarschijnlijk boeide het een kerel als Bullock weinig wie hem als freelancer inhuurde.’

Dat was zeker waar. Bullock had een slechte naam. Danny herinnerde zich nog hun eerste ontmoeting, slechts een paar weken nadat hij door de selectie was gekomen. Hij zat met een paar andere jongens aan het bier in de Crown in Hereford. Bullock was er ook met een andere groep Regiment-jongens. Hij had zijn uiterste best gedaan om ruzie te zoeken met twee Aziatische mannen in de bar die helemaal niet met hem bezig waren. Ze waren op de spoedeisende hulp beland. Nu Danny eraan terugdacht – was eentje niet in een rolstoel geëindigd? Natuurlijk was het allemaal onder het tapijt geveegd. Als soldaat was Bullock te goed. Het Regiment kon het zich niet veroorloven om hem kwijt te raken, alleen maar vanwege een avondje dronken worden in de pub. Sindsdien had zijn pad dat van Danny een aantal maal gekruist. Al snel begreep Danny dat de enige misdaad van die twee mannen in de pub was geweest dat ze geen witte huid hadden. Bullock was een racist. Niets meer en niets minder.

Hij mocht dan een racist zijn, dat zat hem vast niet in de weg om de kost te verdienen toen hij eenmaal bij het Regiment weg was. ‘Dubai, zei je?’ vroeg Danny.

‘Precies,’ antwoordde Roscoe.

Het was wel logisch. Voor een man met Bullocks talenten lagen er voldoende kansen in de Golf. Rijke olie-Arabieren op zoek naar het cachet van een ex-SAS’er in hun beveiligingsteam. Wapensmokke-
laars die kennis en kracht nodig hadden. ‘Hij zal wel op de verkeerde

tenen hebben getrapt,' zei Danny. 'Dat is daar niet moeilijk, vooral niet voor zo'n kerel als Bullock.'

'Natuurlijk. Maar zijn oren eraf snijden? Dat is wel heel enthousiast, of niet soms?'

'Dood is dood,' zei Danny. Hij kon geen traan laten om Ben Bullock. Niet terwijl zo veel van zijn echte vrienden bij missies waren gesneuveld.

'Wreed, man.' Roscoe grijnsde. 'Goed gezegd.'

Danny hief zijn wapen en schoot nog drie keer. De kogels kwamen in een driehoek om het hart van het doelwit terecht.

De daaropvolgende drie weken bleef het verhaal van Ben Bullocks afgrijpselijke einde Danny achtervolgen. Bij sommige jongere kerels in het kamp leek het tot de verbeelding te spreken. Een knul, met goed en wel zijn insigne, verspreidde het gerucht dat een seriemoordenaar het op SAS-mannen had voorzien, totdat de sergeant-majoor van het Regiment erop wees dat één moord nog geen seriemoordenaar betekende en of hij zo vriendelijk zou willen zijn om zijn waffel te houden als hij niets zinnigs te zeggen had. Toch herinnerde Danny zich elke keer dat Bullocks naam werd genoemd verschillende andere incidenten die een verre van gunstig beeld van de voormalig SAS-man schetsten. Die keer dat hij zijn aanwezigheid aan een Joodse kerel in Squadron B kenbaar maakte door een hand varkensgehakt op zijn dienblad met avondeten te plempen. Het gerucht dat hij een doel in de buurt van Mosoel in brand had gestoken, terwijl hij heel goed wist dat er alleen twee Iraakse kinderen zaten. Die foto die van hem was genomen achteraan in een groep betogers van de extreemrechtse English Defence League en hoe hij de commandant ervan moest overtuigen dat hij gewoon op het verkeerde moment op de verkeerde plek was geweest.

Ben Bullock had vijanden, dat was een ding dat zeker was. Danny probeerde uit te vogelen welke vijand hem uiteindelijk te pakken had gekregen.

Nu was dat Danny's probleem niet. Dood is dood, zoals hij tegen

Roscoe had gezegd. En Danny had andere dingen te doen. Het was een druk leven in het kamp en daar was hij blij mee. Het kleine flatje in Hereford dat hij zijn thuis noemde had hem niets te bieden. Zijn dochtertje, een slimme, mooie peuter, woonde bij haar moeder, die wilde dat Danny zo min mogelijk contact opnam. Zijn vader was in het bejaardenhuis aan de gevolgen van dementie overleden. Van zijn verslaafde broer had hij al maanden niets meer gehoord en daar was hij niet rouwig om. Hoe meer hij zich op zijn werk kon storten, hoe beter. Hij wilde dolgraag op missie, maar het hoofdkantoor leek terughoudend. Misschien was van hogerhand besloten dat het voor Danny Black tijd was zich terug te trekken.

Op een avond reed hij vanaf het kamp naar huis toen hij het nieuws op de radio hoorde: *In Accra, de hoofdstad van Ghana, is het lichaam gevonden van Liam Armitage, een voormalig militair uit het Britse leger. Er wordt aangenomen dat de heer Armitage in Ghana als freelance lijfwacht werkzaam was. De ambassadeur in Accra helpt de plaatselijke politie bij het onderzoek en de familie van de heer Armitage is op de hoogte gesteld.*

Danny parkeerde de auto aan de kant van de weg en zette de radio harder, maar de nieuwslezer was al aan een volgend onderwerp bezig. Danny bleef nadenken over wat hij had gehoord. Hij kende Liam Armitage beter dan hij Ben Bullock had gekend, al vond hij hem niet aardiger. Armitage was Bullocks schaduw geweest; als Bullock voor problemen zorgde, was Armitage nooit ver weg. Tijdens missies waren ze ongetwijfeld een geweldig team, want ze werden door het hoofdkantoor stevast samen uitgezonden. En dan beide mannen een paar weken na elkaar dood gevonden? Dat was verdacht. Misschien zat de nieuwe rekrut er met zijn gepraat over een seriemoordenaar niet eens zover naast.

Zoals gebruikelijk was Roscoe de volgende ochtend degene in het kamp die over de walgelijke details beschikte. Terwijl Danny in de hangar van het squadron koffie stond te zetten kwam hij naar hem toe. 'Heb je het gehoord, vriend?' Het kwam er bijna opgewekt uit.

‘Armitage?’

‘Jongen, hij was...’

‘Naar de klote?’

‘Precies. Ze zeggen...’ Roscoe keek om zich heen alsof hij op het punt stond een groot geheim te onthullen. ‘Ze zeggen dat zijn hersens eruit zijn geknald en zijn vingers afgesneden.’ Hij stak zijn handen op en wiebelde met zijn eigen vingers, alsof hij Danny uitlegde wat het waren.

Danny deed suiker in zijn koffie. ‘En zijn oren dan?’ vroeg hij.

‘Neuh, niks aan de hand met de oren. Dat heb ik in elk geval gehoord – en dat is meer dan je van Bullock kunt zeggen, toch?’ Roscoe zag dat een maat de hangar binnenkwam en rende naar hem toe om hem het nieuwtje te vertellen.

Diep in gedachten dronk Danny van zijn koffie. Bullock en Armitage, allebei binnen een week vermoord? Dat kon toeval zijn. Werken in een bedreigende omgeving lag in de aard van voormalig Regiment-jongens. Voor vakken vullen in de plaatselijke supermarkt hadden ze absoluut het geduld niet. Als hun lijken niet verminkt waren had Danny ook gerust kunnen geloven dat de twee moorden niets met elkaar te maken hadden. Maar zijn instinct zei iets anders. Hij vroeg zich af wie Bullock en Armitage zo erg tegen zich in het harnas hadden gejaagd. Misschien had het wel niets met hun werk voor het Regiment te maken. Ze deden tenslotte al een paar jaar niet meer mee. Maar toch, Bullock was in Dubai gestorven en Armitage in Ghana. Verschillende continenten, duizenden kilometers van elkaar vandaan. Als ze samenwerkten waren ze wel met iets heel internationaals bezig.

Óf de oorzaak van hun dood voerde terug op de tijd dat ze nog collega’s waren. Grote vissen in de Regiment-vijver.

Aan de andere kant van de hangar stond een pooltafel. Op het biljartlaken hadden Roscoe en een paar anderen een krant uitgespreid. Ze stonden ongetwijfeld de verslagen over Armitage’ dood te lezen. De ops-officier, Ray Hammond, liep met een armvol dossiermappen

langs hen heen. Bij het groepje rond de krant bleef hij staan. Even leek het of hij iets zou zeggen, maar dat deed hij niet. Door de hangar heen ontmoetten zijn ogen die van Danny. Vragend hield Danny zijn hoofd schuin. Hammond schudde nee en liep weg.

De zaak-Bullock-Armitage ging Danny niets aan. De daaropvolgende dagen werd hij door andere zaken in beslag genomen. Een driedaagse training op Salisbury Plain. Een militaire parachutetraining voor een stel jongens van Para 1 waarvoor hij een week lang op RAF Lossiemouth in Schotland zat. Toch dacht hij op rustige momenten aan de twee dode Regiment-leden en alle keren dat hij hen samen had gezien. Tijdens een missie in de Golf van Aden hadden de mannen samengewerkt met het Special Boat Squadron om achter een groep Somalische piraten aan te gaan. Bullock en Armitage gingen als eersten aan boord van het schip en hadden al drie Somalische jongens te pakken terwijl de rest van het team het water nog niet eens uit was. Tijdens de reis naar Pakistan van de burgemeester van Londen hadden ze voor zijn beveiliging gezorgd – Bullock zei tegen iedereen die het maar horen wilde dat iedere inwoner die probeerde de burgemeester neer te knallen, daarmee iemand van het eigen kamp zou doden. In Belmarsh vond een trainingsdag plaats om hun vaardigheden scherp te houden in geval van een gevangenisopstand – Danny wist nog dat hij zich had afgevraagd aan welke kant van de tralies Bullock en Armitage nou eigenlijk thuishoorden. Toch bevatte geen enkele herinnering een aanwijzing waarom iemand ze allebei had willen pakken, en dan nog op zo'n walgelijke manier ook. Bullock en Armitage pasten dan misschien niet in Danny's straatje, maar als het erop aankwam, waren het goede Regiment-soldaten die hun klus klaarden en begrepen hoe belangrijk geheimhouding en persoonlijke veiligheid waren.

Misschien waren beide sterfgevallen tóch toevallig.

Begin maart sneeuwde het. Het terrein van RAF Credenhill had er nog nooit zo somber uitgezien. Natuurlijk klaagden de mannen over

de trainingen in de *white-out*, maar dat meenden ze niet echt. Voor een soldaat die zich dagen achtereen had schuilgehouden in een sneeuwhol op de Noordpool hoorde een paar centimeter poedersneeuw gewoon bij het werk. Toch liet Roscoe meer van zich horen dan de anderen. Toen Danny bij het urinoir naast hem stond te pissen, zette hij zich al schrap voor een nieuwe klaagzang.

‘Laatste nieuwtje al gehoord?’ vroeg Roscoe. Iets in zijn stem deed Danny opkijken. Als Roscoe normaal gesproken een brokje informatie deelde was hij haast buiten zinnen. Vandaag klonk en leek hij aangedaan.

Danny was klaar en liep naar de wasbak. ‘Je gaat het me nu vast vertellen,’ zei hij en waste zijn handen.

‘Ollie Moorhouse,’ begon Roscoe. In de spiegel zag Danny dat hij ’m overdreven stond af te schudden voor hij ook naar de wasbak liep. ‘Dood.’

Danny draaide de kraan dicht, geschokt. Ollie Moorhouse was destijds een goede vriend van hem geweest. Na zijn vertrek uit het leger was hij naar Florida vertrokken. Er stond nog altijd een uitnodiging voor Danny open om Ollie daar op te zoeken, maar dat had hij nooit gedaan. ‘Hoe weet je dat?’ vroeg hij.

‘Tom McKinnon, Squadron D. Vriend van hem zit bij de politie van Palm Beach. Ze hebben het uit het nieuws gehouden, maar... Jezus man, het was een teringzooi.’ Voor één keer kreeg Danny de indruk dat Roscoe er niet op door wilde gaan.

‘Wat is er met hem gebeurd?’

‘De dader, wie dat ook was, heeft hem in zijn huis daar te pakken gekregen. Zijn ballen eraf gesneden, man. En zijn pik. Heeft ze daar op het tapijt achtergelaten. Makelaar heeft hem gevonden. Blijkbaar wilde hij zijn stek verkopen. Denk je dat hij...’

Danny luisterde niet meer. Voordat Roscoe uitgesproken was, liep hij het toilet al uit. De dood van Ollie had een herinnering bij hem opgeroepen. Hij was het vergeten, maar nu kwam het glashelder weer boven. Vijf, misschien zes jaar geleden. Hij was pas bij het Regiment

en had van de sergeant-majoor van het Regiment een klus gekregen: hij moest een koffer vol wapens ophalen en die bij een safehouse aan de rand van Dartmoor afleveren. Meer informatie kreeg hij niet en Danny wist wel beter dan vragen te stellen. Hij had het spul opgehaald, het achter in een jeep van het Regiment gegooid en was die middag naar Dartmoor gereden.

Zijn bestemming was een ongebruikt pension, kilometers van de bewoonde wereld en uren rijden. Hij wist nog hoe hij onderweg bij een dorpswinkel was gestopt om een berg chocoladerepen te kopen en bij terugkomst een bon achter de ruit van de jeep vond. Tegen de tijd dat hij bij het pension aankwam was het donker. Er stonden vier wagens buiten geparkeerd. Op de benedenverdieping brandde licht, de eerste verdieping was donker, op een bleek licht achter een raampje na. Bij het parkeren zag Danny een gestalte bij de voordeur. Dat was Ollie Moorhouse. Hij knikte kort ter begroeting toen Danny uitstapte.

‘Waar is het spul?’

‘In de achterbak.’

‘Naar binnen ermee dan.’

Het was een onuitgesproken hiërarchie. Ollie was een ervaren sas’er, Danny was de nieuwelings. Het was zijn taak de koffer naar binnen te brengen. Hij volgde Ollie een donkere gang met een vloer van flagstones door naar een keuken waar nog twee Regiment-leden zaten, een blikje bier voor hun neus. Destijds kende Danny hen niet. Misschien was de herinnering tot nu toe daarom nooit bovengekomen. Maar hij wist het zeker.

De kerels in de keuken waren Bullock en Armitage.

‘Pakketje van Amazon,’ merkte Bullock op. ‘Zet maar bij de deur en flikker maar weer op naar Hereford, hè knul.’

Danny keek naar Ollie. ‘Waar moet ik het neerzetten?’ vroeg hij.

Ollie glimlachte. ‘Waar hij zei,’ antwoordde hij. ‘En pak een biertje uit de koelkast.’

Danny zette de koffer met wapens neer en nam een biertje. ‘Hoe zit

dat eigenlijk?’ vroeg hij met een breed gebaar naar het huis. ‘Dit is vast geen weekendje weg op het platteland.’

Bullock en Armitage bleven koppig zwijgen en lieten het aan Ollie over om te antwoorden. ‘Uitgebreide training,’ zei hij. ‘Er komt een knul van het Speciale Verkenningregiment. Heeft wat lessen in de zwarte kunsten nodig.’

Bullock snoof.

‘Let maar niet op hem,’ zei Ollie. ‘Hij is bevooroordeeld. Zelfs jij moet toch toegeven dat de knul snel leert, Bullock.’

‘Hij zou verdomme heel wat sneller leren als hij niet vier keer per dag een pauze nam om te bidden.’

‘En dat zou verdomme heel wat sneller gaan als jij niet steeds zijn gebedskleed verstopte.’

Bullock grijnsde. Ollie keek Danny verontschuldigend aan. ‘Welkom in de kleuterklas,’ zei hij.

‘Jullie moeten allebei je kop houden,’ zei Armitage. ‘Hereford wil dat dit geheim blijft, weet je nog?’

‘Het is wel goed,’ antwoordde Ollie. ‘Ik ken Danny. Die houdt zijn mond wel, toch Danny?’

Danny haalde zijn schouders op. ‘Waarover?’ vroeg hij. Hij zette de rest van zijn bier weg. ‘Ik ga,’ zei hij en liep naar de deur. Nog voor hij de keuken uit was, ging de deur open en kwam er een jongeman binnen van begin twintig met een onverzorgde baard en een donkere huid. Danny herinnerde zich dat hij had gedacht dat de man misschien uit Irak of Afghanistan kwam. Hij was lang en dun, maar straalde een onbuigzame kracht en hoge intelligentie uit. Woordeeloos groette hij Danny en richtte zich toen tot de anderen. ‘Ik begin honger te krijgen,’ zei hij. ‘Zullen we wat te eten maken?’ Hij klonk Engels. Als hij al een accent had, was het dat uit Zuid-Londen.

‘Broodje bacon voor het avondeten, Abdul,’ antwoordde Bullock. Hij leunde achterover en nam zonder zijn blik van de jongeman af te wenden een slok van zijn bier.

‘Pas maar op, Bullock,’ zei Ollie. ‘Morgen sluipschutterstraining.’

‘Ik waag het erop,’ antwoordde Bullock. ‘Nou, waar heb je zin in, Abdul? Reepjes of plakjes?’

De vraag trilde in de stilte. Ten slotte boog de jongeman zijn hoofd. ‘Ik zie jullie morgen wel,’ zei hij. Hij draaide zich vreemd waardig om en vertrok.

‘Bacon bij het ontbijt!’ riep Bullock hem na en gnuifde om zijn eigen grapje.

Er hing nu een nare sfeer en Danny had geen zin om te blijven. ‘Ik laat mezelf wel uit,’ zei hij. Hij liep de keuken uit en door de gang met flagstones naar de deur. Maar voor hij vertrok voelde hij in zijn jaszakken. Hij had nog twee Marsen over van de chocolade die hij in de dorpswinkel had gekocht. Even dacht hij na, toen liep hij de trap op aan de andere kant van de gang. Op de overloop was het donker, maar onder een deur links zag hij een streep licht. Hij liep ernaartoe en klopte.

‘Binnen.’

Danny deed de deur open. De kamer was schaars, haast spartaans gemeubileerd. Eén eenpersoonsbed, één stoel, een tafel en een rammelende radiator. De jongeman zat op bed een boek te lezen. Danny gooi- de hem de Marsen toe. ‘We zijn niet allemaal eikels,’ merkte hij op.

De jongeman liet zijn boek zakken. ‘Bedankt,’ zei hij, fronsend als- of hij niet wist of hij de chocolade moest aannemen. ‘Ik barst van de honger,’ zei hij. ‘Ze hebben me vandaag hard laten werken.’

‘Laat Bullock maar gaan,’ zei Danny.

‘Misschien wel, misschien niet. Morgen wel sluipschutterstraining, hè.’

De twee mannen grijnsden. ‘Nou, daar zou je ons allemaal een plezier mee doen,’ zei Danny. ‘Ik ben Danny, trouwens, Danny Black.’

‘Prettig kennis te maken, Danny Black. Ik ben...’

En daar hield Danny’s herinnering op. Hij kon de naam van die beleefde jonge moslim die zo dankbaar de twee Marsen had aangenomen niet naar boven halen. Misschien kwam dat omdat hij nooit meer aan hem had gedacht nadat hij de kamer en het safehouse was

uitgelopen en helemaal terug naar Hereford was gereden. Danny begon zijn leven als soldaat voor het Regiment, een leven waarin overleven afhing van je op het hier en nu concentreren en niet te veel aan het verleden denken.

Maar nu dacht Danny wel aan hem, terwijl hij Roscoe in de toilet-ruimte achterliet en de gangen van het SAS-hoofdkwartier door liep. Hij dacht die avond aan hem, terwijl hij alleen in zijn flatje zat met een bord onaangeroerde magnetronlasagne voor zich en geluidloze bagger op de televisie in de hoek van de kamer. Hij bleef maar aan hem denken. Die jonge moslimman was de verbindende schakel tussen drie SAS'ers die onlangs dood en verminkt waren gevonden. Leek hij er het type voor? Niet echt, dacht Danny, maar hij aarzelde even. Bullock had zich die dag hufterig tegen hem gedragen, en zoals Danny hem kende, leed het weinig twijfel dat hij de dagen daarvoor en daarna niet veel vriendelijker was geweest. Hoeveel pesterijen kon een man verdragen voordat hij besloot dat hij ergens, op een bepaald moment zou terugslaan?

Er kwam nog een gedachte in hem op. Een SAS'er doden was niet makkelijk. Jezelf in leven houden door waakzaam te zijn en je omgeving in je op te nemen werd al snel een tweede natuur. Wilde je iemand van het Regiment doden, dan moest je denken als iemand van het Regiment. En wie zou dat sneller doen dan iemand die werd opgeleid door een SAS-trainingsteam?

Danny schrok toen zijn mobiel overging. Hij pakte het toestel. Afgeschermd nummer. Even voorzichtig als altijd nam hij op.

'Ja?'

'Met mij.' Danny herkende de stem van Ray Hammond, de OPS-officier.

'Ray, jezus man, het is bijna middernacht.'

'Dan kun je maar beter een schoonheidsslaapje gaan doen. Ik wil dat je hier morgenochtend om half zeven bent.'

'Hoezo?' vroeg Danny. Maar op dat antwoord zou hij moeten wachten; Ray had opgehangen.